

μᾶς ἀπέβαιναν ἀνωφελής. Συλλαμβάνει τις πάντοτε καλήν γνώμην περὶ ἐκείνων οἵτινες ἔχουσιν τρόπους ἐπιμελημένους καὶ γλώσσαν εὐγενῆ, καὶ μάλιστα ἐκ τῶν τρόπων καὶ τῆς γλώσσης ταύτης οἱ ἀνθρωπομᾶς ἐκτιμῶσιν καὶ κρίνουσιν ἐὰν ἐτύχομεν καλῆς ἀνατροφῆς καὶ ἐὰν εἴμεθα ἄξιοι τῆς φιλίας των ἢ ἐὰνδὲν ἀξιούμεθα εἰμὴ τῆς ἀδιαφορίας των.

Ἄλλ' αὐταὶ αἱ ἀλήθειαι εἶναι παρ' ἅπασιν γνωσταί. Οἱ

νέοι οἵτινες εἶναι τὸ κυριώτερον ἀντικείμενον τοῦ ἔργου μας ἢ τὰς ἐμαθὰν ἤδη ἢ θὰ τὰς μάθωσιν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ βιβλίου τούτου καὶ εἰς τὰ ἦθη τῶν εὐγενῶν οἰκογενειῶν εἰς τὰς ὁποίας ἀνήκουσιν· θέλομεν λοιπὸν ἀρκεσθῆναι τὸς προσκαλέσωμεν ὅπως ὠφεληθῶσιν ἐνωρὶς τῶν διδαγμάτων τούτων καὶ νὰ ἐπαυξήσωσι τοιοῦτο τρόπον τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἐμπνέει ἡ ἡλικία των.

Τ Α Λ Ε Μ Ο Ν Ι Α

Ἄλλὰ πάντες γνωρίζομεν, θ' ἀνακράζητε, τὰ λεμόνια καὶ οὐδεμίαν τῶν χρήσεων αὐτῶν ἀγνοοῦμεν· νεώτερον δ' οὐδὲν βεβαίως νὰ μᾶς διδάξητε δύνασθε περὶ τοῦ πυρηνώδους καρποῦ τούτου, τοῦ καθαρῶς κίτρινον τὸ χρῶμα ἔχοντος καὶ τὸν χυμὸν ὀξύ. Καθ' ἐκάστην αὐτὸν ἐντὸς μικρῶν κανίστρων παρ' ἅπασιν σχεδὸν τοῖς μεταπράταις βλέπομεν, οἱ πλείστοι δ' ἐξ ἡμῶν ἀνα πάντας ἔαρ ὑπὸ τῆς ἠδείας καὶ μαγευτικῆς εὐωδίας μεθύσκονται τῶν ἠνθισμένων πορτοκαλεῶν καὶ λεμονεῶν. Πάντες τέλος ἐν δοθείσῃ εὐκαιρίᾳ εἰς λεπτὰ ἐκόψαμεν τεμάχια ἐν ἡ πλείονα λεμόνια διὰ τὸ τέιον, ἢ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον ἐλαφρῶς ἐθλίψαμεν τοιαῦτα ὑπεράνω ἰχθύος ὀπτοῦ ἢ δωδεκάδος νωπῶν ὀστρέων.

—Ἐξαιρετα καὶ ἀληθῆ ταῦτα, πολλὰ ὅμως ὑπολείπονται εἰσέτι πρὸς ἐντελῆ γνῶσιν τοῦ μικροῦ τούτου καρποῦ. Θέλετε νὰ συνεξετάσωμεν τὰ περὶ αὐτῶν, φίλε ἀναγνώστα;

Ἡ λεμόνια δ' α—ἡ ὀξύγλυκυ κατὰ Βυζάντιον—παρὰδείγματος χάριν, εἶνε ποτὸν ὑγιεινὸν καὶ πάντες ἐν ἀσθενείᾳ ἢ ἐν ὑγείᾳ ὀλίγον ἢ πολὺ ἐπίετε ἐξ αὐτῆς. Ἐπανορθοῖ τὴν χολήν, εἶνε δὲ ἐξαιρετικὸν εἰδικῶς φάρμακον κατὰ τῶν ὀξέων δερματικῶν ἐρεθισμῶν. Καὶ αὕτη ὅμως ἔχει ἰδιαιτέρους κανόνας, εἰς οὓς ὑπόκειται. Ἐὰν λ. χ. εἶνε ὠφέλιμος τὴν πρῶταν πρὸ τοῦ προγεύματος, πολὺ πλείοτερον ὠφελεῖ τὴν ἐσπέραν πρὸ τῆς κατακλίσεως ἢ καὶ κατὰ τὴν νύκτα. Ὁ χολερικῆς ἰδίᾳ κράσεως εὐκόλως ὑποφέρει καὶ ἐπωφελῶς μάλιστα τὸν ὀπὸν λεμονίου ἐν ποτηρίῳ ψυχροῦ ζαχαρώδους ὕδατος, καθ' ἣν στιγμήν πρόκειται νὰ παραδοθῆ εἰς τὸν ὕπνον. Ἀποφεύγετε πάντες ἐν τούτοις τὸ πρὸς ἐξαγωγὴν τοῦ ὀπτοῦ πιεσθὲν λεμόνιον, ὡς περιέχον ὀξύ διαβρωτικὸν μεγάλην ἐπιφέρον φλόγωσιν, φυλάττετε ὅμως τὰ σπέρματα, διότι θλώμενα καὶ μεθ' ὕδατος σακχαρώδους μίγνυόμενα ἀποτελοῦσι ποτὸν ἀρκούντως ἔτι δροισιστικὸν καὶ οἰκονομικώτατον.

Ὁ τοῦ λεμονίου ὀπὸς εἶνε ἀναντιρρήτως τὸ ἀριστον τῶν κατὰ τῆς στομακάκης γνωστῶν φαρμάκων. Ὑγιεινὸς κατ' ἐξοχὴν, οὐ μόνον θεραπεύει τὸ νόσημα, ἀλλ' ὅπερ κάλλιον, καὶ προλαμβάνει αὐτό. Εὐλόγως λοιπὸν οἱ ναῦται τῆς πατρίδος μου συνεχῆ ποιοῦνται τοῦ λεμονίου χρῆσιν ἐπὶ τῶν πλοίων, ἐπειδὴ δὲ τὴν ὑγιεινὴν ταύτην ἐλησμόνησε προφύλαξιν, ἠναγκάσθη τολμηρὸς ἄγγλος πλοίαρχος κατὰ τὴν πρὸς τὸν βό-

ρειον πόλον ἐκδρομὴν του νὰ ἐπίσχη τὰ ἔλκηθρα, ἐπειδὴ ἡ στομακάκη κατέστρεφε τὸ πλήρωμα. Ἄφθονος ὀπτοῦ λεμονίου προμήθεια ἠδύνατο ἴσως νὰ μεταβάλῃ τὴν ἐκβασιν τῆς ἐπιχειρίσεως.

Ἔμεῖς δέ, χαρίεσσα ἀναγνώστρια, ἡ τοσοῦτον ἐπιχαρίτως τὴν λευκότητα τῶν ὀδόντων καὶ τὸ χιονόχρουν τῆς χειρὸς πρὸς θαυμάσιον ἐπιδεικνυμένη, θέλετε νὰ διαφυλάξητε ἐπὶ πολὺ ἀβλαβῆ ταῦτα; Ἐπιτρέβετε καθ' ἐκάστην πρῶταν τὸ στόμα δι' ἐλαφρῶς πεπιεσμένου λεμονίου, προτιμᾶτε δὲ διὰ τὰς χεῖρας ἀντὶ τοῦ ἐκ γλυκερίνης ἢ ἰζόρας σάπωνος τὸ δεύτερον ἡμῖσι τοῦ καρποῦ τούτου.

Ἐπιτραπήτω μοι δὲ ἡ ἀδιακρισία, ἀφ' οὗ δὲν ἀναφέρω πρόσωπα, ἀλλ' εἰς γενικότητος περιορίζομαι μόνον. Ὑποφέρετε ἐκ νευραλγιῶν, ἔχετε ἀκροχορδῶνας ἐπὶ τοῦ προσώπου ἢ χεῖμετλα εἰς τοὺς πόδας, ἢ μετὰ λύπης βλέπετε τὴν μακρὰν μελαιναν κόμην ἀποχαιρετῶσαν ὑμᾶς; Καταφύγετε εἰς τὸ λεμόνιον, ὅπερ ὡς ἀγαθὸς ἡγεμῶν προθύμως πάντοτε θὰ ὑπηρετήσῃ ἡμῖν. Προλαμβάνει τὰ χεῖμετλα δι' ἡμερησίου ἐπὶ τοῦ ἀπειλουμένου μέρους τριβῆς, καταπαύει τὴν νευραλγίαν δι' ἐπανελημμένης ἐπὶ τοῦ προσβεβλημένου μέρους ἐπιθέσεως, ἐκμηδενίζει τὰς μικρὰς ἐκεῖνας ὑπερσαρκώσεις, τὰς τοσοῦτον ἀσχημιζούσας τὸ ὠραῖον ὕμῶν πρόσωπον καὶ ἀσφαλῶς ἐνισχύει τὰς ρίζας τῆς ἀνταύγειαν πτερῶν κόρακος ἐχούσης μελαίνης κόμης ὕμῶν.

Ἄλλὰ σύγγνωτέ μοι Ἐν ᾧ ὑμεῖς ἀπὸ ἑορτῆς εἰς ἑορτὴν τρέχετε καὶ ἀπὸ διασκεδάσεως εἰς διασκεδάσιν, ὁ σύζυγος ὑμῶν μένει ἴσως καθηλωμένος ὑπὸ τῆς ἀρθρίτιδος ἐπὶ τῆς ἑδρας του, μόνος ἐν τῷ βᾶθει τοῦ ἐρήμου καπνιστηρίου του! Ὁ πτωχὸς δυστυχῆς! Διατί δὲν κατέφυγε καὶ οὗτος εἰς τὸ λεμόνιον; Ἦθελε παρατηρήσει τάχιστα, ὅτι ὁ ὀπὸς τούτου καὶ κατὰ τῶν τρομερῶν προσβολῶν τῆς ὀξείας ἀρθρίτιδος εἶνε ἐξαιρετικὸς. Καταπαύει τὸν πόνον ἐξ ἅπαντος καὶ οὐδέποτε κουράζει τὸν ἀσθενῆ.

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι ἔχει τι τὸ καλὸν ὁ μικρὸς οὗτος κίτρινου χρώματος καὶ δριμύς τὸν χυμὸν παραγνωρίζομενος καρπός.

(κατὰ τὸ γαλλικόν)

ΜΙΧΑΗΛ Α. ΒΙΣΤΗΣ

Καθηγητὴς ἐν Γαλαζίῳ.